

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
МИНИСТЪР НА ВЪНШНИТЕ РАБОТИ

Изх.№ 17-00-579/2014 г.

ДО
Г-Н КРАСИМИР ВЕЛЧЕВ
ПРЕДСЕДАТЕЛ НА КОМИСИЯТА
ПО ВЕРОИЗПОВЕДАНИЯТА И
ПРАВАТА НА ЧОВЕКА КЪМ
НАРОДНОТО СЪБРАНИЕ

УВАЖАЕМИ ГОСПОДИН ВЕЛЧЕВ,

В отговор на Ваше писмо с изх. № 453-14-9 от 12.12.2014 г. с искане за становището, в рамките на компетентност на Министерството на външните работи, по внесения проект на решение за признаване на геноцида над българите в Османската империя (1396-1913г). № 454-02-7, внесен от народния представител Волен Николов Сидеров и група народни представители на 27. 10. 2014 г., бих искал да изразя следното становище на Министерство на външните работи:

Геноцид по смисъла на международното право означава унищожение на исторически формирани човешки общности, причинявайки през всичките периоди на историята огромни загуби на човечеството и като такъв е осъден от цивилизования свят.

Проектът цели „определяне” или “признаване” формално на престъпления, извършени от страна на османските/турските власти спрямо българи в определен исторически период, за „геноцид”, (независимо от тяхната точна наказателно-правна характеристика от гледна точка на тогава действащия правен ред).

Самото понятие “геноцид” и неговата международноправна дефиниция са били оформени през 40-те години на ХХ-ти век, като неговите формално-юридически аспекти се съдържат в:

- Конвенцията за преследване и наказване на престъплението геноцид (*одобрена от Общото събрание на ООН през 1948 г.; ратифицирана от България на 23.06.1950 г.; влязла в сила на 12 януари 1951 г.*); и

- Конвенцията за неприлагане срока на давност по отношение на военните престъпления и престъпленията против човечеството (*одобрена от Общото събрание на ООН през 1968 г.; ратифицирана от България на 21.05.1969 г.; влязла в сила на 11 ноември 1970 г.*).

Конвенцията от 1948 г. няма ретроактивно приложение към събития, настъпили преди влизането ѝ в сила. В този смисъл, въпреки, че събитията, в периода 1396-1913 г., без съмнение съдържат елементи на дадената впоследствие в Конвенцията

дефиниция, не би могло (зло)деяния, извършени преди изработването и приемането на тази международноправна дефиниция, да бъдат формално определяни като „геноцид“ по смисъла на Конвенцията.

Конвенцията за неприлагане срока на давност също е неприложима към въпросните събития, поради това, че също няма ретроактивно действие.

Следва също да се отбележи, че подобни елементи на определението за геноцид съдържат и други епизоди от световната история. От това обстоятелство не следва, че периодически могат да бъдат вземани решения за обявяване на различни събития за геноцид, независимо кога са се случили – в античността, през Средновековието или през XX-ти век, още повече, че при всички случаи подобни признавания, даже официални, не биха имали никаква правна стойност и с нищо не биха облекчили участието на жертвите.

София, 16 декември 2014 г.

Суважение,

